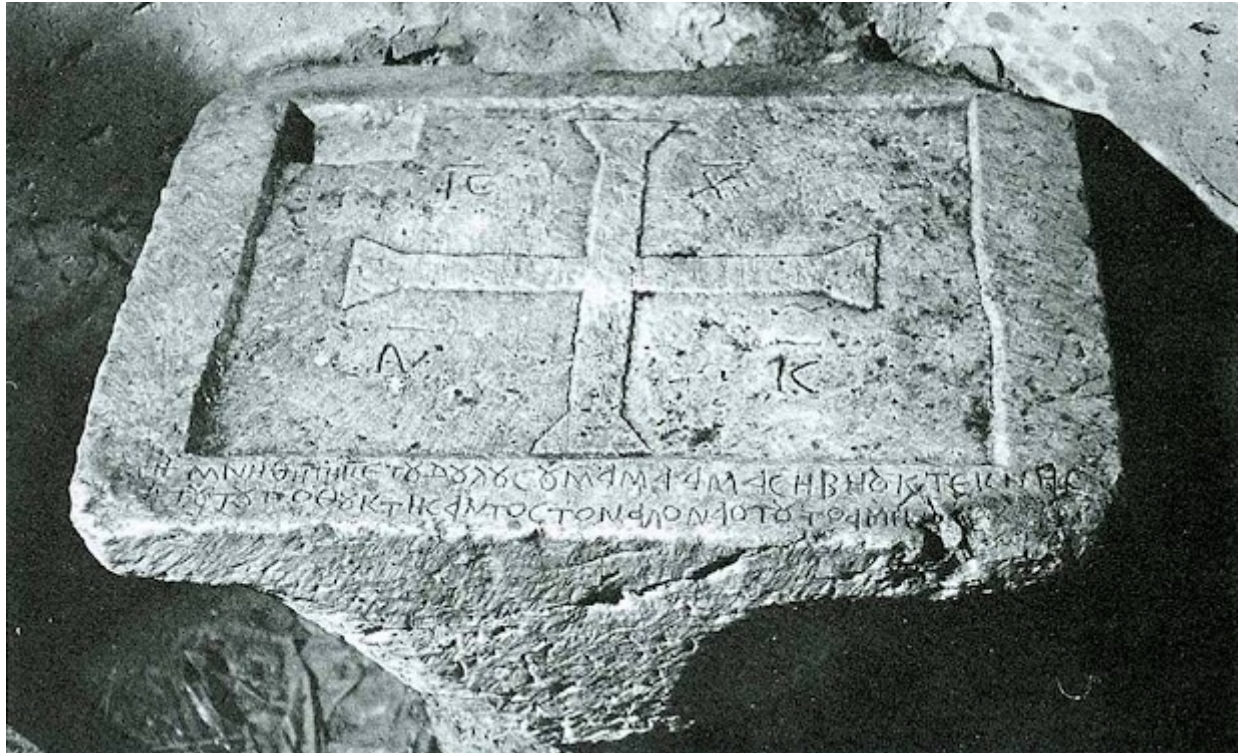

Μη λες, είμαι μόνος - Του Μητροπολίτη Μάνης Χρυσοστόμου Γ΄

/ Γνώμες

«Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἔλεγε ὁ βασανισμένος ἐκεῖνος παραλυτικός, ἐκεῖ πού καθόταν καί περίμενε τό θαῦμα, πλησίον τῆς προβατικῆς πύλης στά Ἱεροσόλυμα. Τό ἔλεγε μέσα του τριάντα ὀκτώ χρόνια καί μετά βούρκωναν τά μάτια του. Δέν ἦταν ζωγραφισμένη ἡ θλίψη στό πρόσωπό του ἀλλά κάτι περισσότερο, ἡ πίκρα. Ἡ ἀπογοητευτική πίκρα τῆς μοναξιᾶς.

- Του Σεβ. [Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄](#)

Κανένα δέν είχε νά τόν σηκώσει καί νά τόν βάλει στη κολυμβήθρα όταν έρχόταν ό άγγελος έξ ουρανοῦ. Ήταν μόνος του μέσα σέ μία άνθρωποπλημμύρα. Μέ τήν κραυγή τής βασάνου τοῦ σωματικοῦ του προβλήματος καί τόν πόνο τής έγκατάλειψης. Άλλά αὐτό ὅμως τό παράπονο τής μοναξιάς του τό εξέφρασε καί στόν Χριστό. Καί ὁ Κύριος τόν θεράπευσε. Τοῦ εἶπε: «Έγειρε, ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει. Καί εὐθέως ἐγένετο ὑγιής ὁ ἄνθρωπος καί ἦρε τόν κράββατον αὐτοῦ καί περιεπάτει» (Ίω. 5,8-9).

*

Βρισκόμεθα σέ μία κοινωνία, ὅπου ἡ μοναξιά, αὐτό πού βίωνε μέσα του ὁ παραλυτικός, ἀποτελεῖ μία συχνή πραγματικότητα. Πλήθος ἀνθρώπων γύρω μας στήν ἴδια πολυκατοικία, στήν ἴδια γειτονιά, στόν ἴδιο ἐργασιακό χῶρο, ὅπου καί δέν παύουν νά κτίζονται τείχη ἀλλοτρίωσης, ἀπομόνωσης, ἀδιαφορίας ἀκόμη καί ἀντιπαλότητας. Κυριαρχεῖ ἡ ἔλλειψη ἐπικοινωνίας, ἡ ἀπουσία τοῦ συνανθρώπου, τό κατάκλειστο φρούριο στόν ἑαυτό. Μόνος καί μοναξιά στό σπίτι, στίς μεγάλες γιορτές, στό ταξίδι, στίς σπουδές στό ἐξωτερικό, στό γεῦμα καί στό δεῖπνο, μόνος στό νοσοκομεῖο, στή ΜΕΘ, στόν ἐπερχόμενο θάνατο. Ἰσχύει ἐνίοτε τό: «Οἱ φίλοι μου καί οἱ πλησίον μου έξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καί ἔστησαν καί οἱ ἐγγιστά μου μακρόθεν ἔστησαν» (Ψαλμ. 37,12). Ἡ μοναξιά, ὡς ἄλλη ἔρημος δέν ἀφήνει νά φυτρώσει τό ἄνθος τής χαρᾶς. Καί ἐπακόλουθο, ὁ κλονισμός τής ψυχοσωματικῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου. Μόνος. Ἐσύ καί ὁ ἑαυτός σου. Χωρίς τήν παρουσία τοῦ ἄλλου.

Άλλά, ἀνέρχεται ἡ σκέψη. Ποῦ εἶναι ὁ Χριστός; Μακρυά καί Αὐτός; Ἐξόριστος; Ἵσως ξεχασμένος; Μά, Ἐκεῖνος δέν εἶπε: «Ἰδού ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τάς ἡμέρας ἕως τής συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28,20); Ἐπακριβῶς, ἡ παρουσία Του εἶναι συνεχῆς καί ἀδιάκοπη καί ὁ ἐρχομός Του δέν ἐμποδίζεται ἀπό τόν καιρό, τόν χρόνο, τόν τόπο, τίς καταστάσεις, ἀπό πρόσωπα καί γεγονότα; Ὁ Κύριος εἶναι δίπλα μας πάντοτε, ὅσο ἁμαρτωλοί κ' ἂν εἴμεθα καί δέν μᾶς ἐγκαταλείπει, ὅσο κ' ἂν ἐμεῖς τόν ἐγκαταλείπουμε. Ὁ Ψαλμωδός θά μᾶς τό πεί: «Ποῦ πορευθῶ ἀπό τοῦ πνεύματός σου καί ἀπό τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω; ἐάν ἀναβῶ εἰς τόν οὐρανόν, σύ ἐκεῖ εἶ, ἐάν καταβῶ εἰς τόν ἅδην, πάρει...» (Ψ. 138,7). Εἶναι ὁ ἀοράτως παρὼν Κύριος, ὁ εὐγενέστερος ἐπισκέπτης τής ψυχῆς μας! Δέν εἴμαστε μόνοι. Δέν ὑπάρχει μοναξιά. Ποιά μοναξιά, ὅταν βιώνεις Ἰησοῦν Χριστόν! Εἶναι ἡ πληρότητα. Κανένα δέν ἀπογοητεύει. Τό πρόβλημα τής μοναξιάς στή σύγχρονη κοινωνία δέν εἶναι μόνο ἓνα κοινωνιολογικό ἢ ψυχολογικό φαινόμενο. Εἶναι βαθύτατα πνευματικό. Ὁ ἄνθρωπος ὅσο βιώνει τήν χριστιανική ζωή ποτέ δέν εἶναι μόνος.

Μή λές, λοιπόν, εἶμαι μόνος. Δέν εἶσαι μόνος. Ἐχουμε τόν Θεό κοντά μας. Τούς

ἀγγέλους Του, τούς ἁγίους Του, τὴν λεπτὴ αὐρά τῆς παρουσίας Του.